

великолепието на Живота, погледнатъ отъ високо и надъ временнитъ му мизерии.

§ 4. Жизнениа устремъ.

Bergson казва: „Наследствеността не предава само характеритъ, но още и самия устремъ, чрезъ който характеритъ се измѣнятъ и този устремъ е самата виталностъ“.

Значи, съвременниятъ така прозорливъ философъ счита, че не въ желѣзнитъ материални закони се заключава и изчерпва Живота; и казва, че той е, преди всичко, устремъ, *полетъ*. Видѣхме че полетътъ, споредъ Bergson, се приспособява понякога къмъ грубата, тежката материя, става нѣкакъ *непретенциозенъ, мъничакъ, желае* само малки измѣнения въ нея, малки успѣхи и резултати. После, следъ първитъ постигнати прегъвания и одухотворявания на материята, той я завладява все повече и повече, до като, въ висшитъ области на живота, той прави отъ нея свой подчиненъ инструментъ. „Жизнеността стои въ направлението на волята“. Това сж много забележителни негови думи, които нека не се отегчаваме да си повтаряме, защото тѣ изразяватъ новото философско тълкование на мировата еволюция.

Социалниятъ животъ, като висше проявление на мировия животъ, съдържа безбройни прояви на този *полетъ*, който е въ самия произходъ на Живота и който тукъ (въ соц. жив.) взема често форма на *свободенъ* изборъ и *свободно* действие. И самиятъ социаленъ прогресъ се състои именно въ това, да се разрастнатъ и увеличатъ свободнитъ действия смислено, тамъ дето инстинктивнитъ сили не сж неотмѣними и абсолютни.